

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 165.

V Ljubljani, v ponedeljek 22. julija 1889.

Letnik XVII.

Zdivjane strasti.

Deželnozborske volitve kranjske spravile so „Slov. Narod“ popolno iz duševnega ravnotežja. Mahal je še med volitvami po vsem, kar ni njegovega, a odkar se je posrečilo njegovim pristašem z nečutenim naporom g. Ivana Hribarja spraviti v deželni zbor kot zastopnika ljubljanskega mesta, postala so poželenja njegova brezmejna. Ne more odpustiti volilecem ljubljanske okolice in kupčijski zbornici, da temu „prvaku“ vkljub tolikemu vsiljevanju niso hoteli izročiti svojega mandata, kateri pa mu je toli velikodušno „ponudilo“ stolno mesto ljubljansko. „Vsi Slovenci sodijo mojo izvolitev drugače, ko „Slovenec“, in mi izrekajo iskreno sočustvovanje“, nekako tako je poročal g. Iv. Hribar v „Slov. Narodu“ dne 11. t. m., dasi je dobro znal, kako je prišel do prisiljene večine in komu jo ima zahvaliti.

Ta zmaga omamila je ožjo stranko „Narodovo“ tako, da s silno srditostjo bije proti sebi neljubim osebam, ko pravi dne 15 t. m.: „Dan za dnevom nas preklinjajo ter nam s proroškim duhom odkazujejo prostore, katere bomo po njihovem mnenju nekaj zasedali v črnem peklu! Pri tem so ti gospodje nadržani s silovito ošabnostjo in njihova pisava se odlikuje s tisto surovostjo, katero človek navadno le v žganjarijah opazuje.“ Istega dne prinesel je z vsemi prikladami lastne mu domišljije znano bajko o ljubljanskem knezoškofu pri ekse. justičnem ministru, katero sicer že drugi dan na pojasnilo, kakor pravi „z najkompetentnejše strani“ popisuje kot nikakor avtentično, kot neistinito ter z lastnimi besedami ministrovimi v očitem nasprotju, da se razgovor okoli pismene slovenščine sploh ni sukal in da o izjavi prevz. g. knezoškofa sotrudnik „Slov. Naroda“ ni bil dobro poučen.

„Slov. Narod“ pa vendar misli, da so čitatelji njegovi toli naivni in nerazsodni, da ne bodo spoznali, kje je resnica, ter s predrznim čelom zavije vso stvar, ko pravi, da je prav pisal in se sklicuje na odličnega dolenskega moža, ki je v tesni dotiki z najkompetentnejšo stranjo,

koja mu pojasnila dopošilja ter se izgovarja: „Če pa je gospod minister knezoškofove besede poslancema drugače povedal, kot jih je Njega knežja milost govorila, za to mi nismo odgovorni.“ To je pesek v oči. Kako bi sicer dosegli svoj namen? Očrnuti so hoteli pred svetom knezoškofa ljubljanskega, ki ga že dolgo imajo na piki, ter ga razglasiti kot sovražnika naroda, ker obsoja njih pogubonosno rovanje med ljudstvom.

„Slov. Narod“ že nekaj dni vpije v uvodnih člankih „Kje je nevarnost“, v svoji strasti pa ne spozna, ali vsaj neče spoznati, da je nevarnost za obstanek slovenskega ljudstva ravno na njegovi strani, ko medenj trosi cvetice novodobnega laž-liberalizma, trdeč, da se poganja za omiko in napredek narodov. Naše ljudstvo, sicer v jedru še čvrsto in zdravo, a po sapi, katera od sosedov pihlja, je že preveč zbegano in ni ga treba še s trhljenimi nesmislimi osrečevati, ker tem potom bi prišlo do neizogibnega propada.

Vse čuti blamažo, katero si je naš najstarejši dnevnik nakopal s svojo brezozirnostjo in nepredvidnostjo, le sam je ne čuti, ali jo vsaj v svoji strasti skuša zakrivati. Je li treba, da se židovski listi, kot „N. Fr. Presse“, „W. Tagblatt“, liberalni „Laib. Wochenblatt“ in drugi toliko trudijo nas smešiti, „da nimamo slovenskega pismenega jezika, da se pri nas skoro na vsaki dve uri govori drug jezik, in da ljudstvo svojih pridigarjev, ki z lece govoré, niti ne ume“. Ali ni s tako brez-taktnostjo voda napeljana na mlin naših zagriženih nasprotnikov, ki prav preže na nas, da vjamejo kako kost, katero potem glojejo? Ali tudi ti listi imajo vsaj v tej zadevi toli dostojnosti, katero pogrešamo pri domačih nasprotnikih, da teh besedij ne podtikajo ljubljanskemu knezoškofu, niti ne dvomijo o narodnosti njegove duhovščine, marveč le pišejo, kakor ne poroča fakci-jozen list, temveč „Slov. Narod“. Tudi židovski listi imajo toli dostojnosti, da se ne zaletavajo v slovenskim težnjam ne neprijaznega cerkvenega dostojanstvenika, kakor počenja že več časa v svoji neod-

pustljivi lahkomišljenosti vredništvo „Slov. Naroda“. Tako daleč pripelje strast.

Ne rabimo v tej zadevi toli črnila, da bi prepričali gospode pri „Slov. Narodu“, znamo, da je tako početje brezvspešno pri neke vrste ljudeh; ali mi pišemo za tiste, kateri že dolgo časa ne dobivajo tega lista, da se poučijo o njegovih skokih in zavijanjih ter sami presoajo, kje je resnica kje pa tudi nevarnost.

Pod naslovom „Kje je nevarnost“ spravil se je zopet „Slov. Narod“ v sobotni številki na pegaza resnicoljubja ter se v nevezani besedi skazuje večšaka zavijanja in slepila. Prav mora imeti on, pa je mirna Bosna. Naše pojasnilo, dasi zajeto neposrednje pri viru, mu ni avtentično. Piše namreč:

„Dne 25. ali 26. junija t. l. sedel je gospod državni poslanec — najkompetentnejša stran — na vrtu neke gostilne v Ljubljani v družbi svojih prijateljev. V ti družbi so sedeli med drugimi tudi deželni poslanec Janko Krsnik, dr. Samec iz Kamnika, advokat dr. Stor iz Ljubljane, advokat dr. Slanec iz Rudolfovega in drugi. Ravno tedaj so bila objavljena imenovanja državnega pravdnika in njegovega namestnika za Ljubljano. Govorilo se je o tem, da imajo slovenski državni poslanci malo vpliva pri justičnem ministru. Takrat je pričel g. državni poslanec pripovedovati, da je s tovarišem obiskal grofa Schönborna, da bi mu pojasnila slovenske razmere. Mej drugim je rekel minister Schönborn, naj poslanca ne govorita o slovenskem jeziku, češ, da imamo mi Slovenci itak same dialekte. Ko sta se poslanca začudila, odgovoril je minister: „Nič šale! vaš škof je ravno tukaj sedel in mi rekel, da se na dve uri daleč Slovenci ne razumejo in da narod pridigarjev ne ume, če mu slovenski govoré.“

Dalje trdi „Slov. Narod“, da je faktum in faktum ostane, da se po besedah ministrovih Slovenci dve uri daleč ne umejo, da se torej čuje vsaki dve uri drug jezik.

Ker so pri „Narodu“ strasti že toliko zdivjale, da niti zasebni listi niso več obvarovani pred javnostjo, in je v petek priobčil odlo-

LISTEK.

S Šmarne Gore.

Političen razgled po volitvah na Kranjskem.

(Dalje in konec.)

Iz Idrije ni daleč na Vipavo. No, tu je bilo vedno vse narodno, včasih še celó „pre- ali hyper-narodno“. Ko je prodril Lavrenčič proti Plešnarju (s Črnega vrha), je bila Bosna mirna in je tudi sedaj, ker ni bilo na Šmarno Goro slišati ne nasprotnega poka in ne videti dima. „Wir kennen unsere Pappenheimer“ — mislijo si Vipavci, ako-ravno nemščine niso zmožni, pa je tudi ne potrebujejo, prej laščino. Nekdaj se je tam šopirila tudi nemščina po krivdi uradnikov in učiteljev, pa zdaj so tudi tam to že „tempi passati“. Nanos čuje.

Nanos! Ti orjak! Kak pa si? Tu s Šmarne Gore te ne zagledam, méd-te vsilili so se drugi hribi z visokimi grebeni. Zakaj sta ti in Snežnik tako čudna? V lice si gledata in se menda jezita ali smejeta. Z Javornikom vred, ki je videti od tod, velikani — a nič. Ne vidite in ne čutite, kaj se med vami godi, ne zdaj, a že veliko let. Vi ste pričeli bili mnogih čudnih zmag pri volitvah, ko so

peli petaki. Čujte smešnico, katero sta gledala vajina brata Triglav in Stol. To je bilo nekako takrat, ko so naši mladi poslanci še „krave pasli“, kakor pravi naš kmet. Na Bledu je bilo, kamor gledata oba ta velikana. Živel je takrat deželnega sodišča svetnik Brolich (visokim gospodom ni treba pristavka „gospod“) in srbelo ga je tako, da bi se bil rad ohladil ali — hm! — potolažil na poslaniškem sedežu. Zato je povabil župane iz obširnega okraja na obed; prišli so in čemu ne? Saj kranjski kmetiški pregovor slóve, da kmet gré na pojedino tri ure daleč, če prav „preklje leté“. Može so prišli, jedli in pili obilno, — a konečno se je pokazalo, kam „pes taco molí“. Veleumni gospod deželnega sodišča svetnik, torej mož mogočen po svoji misli, zapoje po tem, ko so peli že kozarci, to pesem:

„Jaz sem zato sklical Vas sém, da me bote volili v deželni zbor. Saj veste, jaz sem velik gospod, lahko storim kaj za Vas.“

Može, nekoliko natrkani, so še trkali, da je bilo tudi nekaj kozarcev „potrkanih“. V tem „dulci jubilo“, v tem veselji obljubili so, da bodo vsi volili gospoda svetovalca. Drugi dan pa, ko so se jim razboleli lasje, jeli so premišljevatí sinočni greh in bistre glave izmodrile so tako: „Besede

dane požrli ne bomo, saj je tudi ne moremo, ker — — voljeni še nismo volilnimi možmi.“ In šli so ter povedali vsakemu volilecu, „ne mene voliti, ker sem zavezan“. Voljeni so bili torej drugi, ki niso bili pri pojedini, in gosp. Brolich si je razkrehnil usta in spahnil oči, ko je v Radovljici v žepu pri-nešeno „zmago“ moral domov nazaj nesti. Taki ptiči so Gorenjci!

Vidite, Javornik, Nanos in Snežnik, to sta gledala vajina brata Triglav in Stol. Smejala, krohotala sta se, a namižavala Brolichovim gostom. A vi trije! Mili Bože! Kaj se godi med vami in pod vami že toliko let? Čudno je čudno, a vi ste kameniti in neobčutljivi. Za deželo Kranjsko in za svoj volilni okraj ti poslanci niso bili nikdar srečni; če ni bilo nagajivec domá, so si jih pa izposodili, da se le ropotá in bobna.

Tje dol je torej razgled pust, kakor kraško kamenje, ozrmo se rajši v Ribnico in Kočevje. Gorovje to videti je s Šmarne Gore, ljudi ne, ker so premajhni, čeravno „kūmštni“.

Tudi tu je volitev dvojna: za mesto in trg ter za kmetijske občine; bil je vedno boj med Kočevci in Slovenci, tudi letos, pa le v kmetijskem volilnem okraji, v mestnem in tržnem ne, ker so Ribničani privoščili svojim sosedom nemškega poslanca. S tem

mek privatnega pisma svoje „najkompetentnejše strani“, s čemur je hotel v zadrego spraviti moža — politika, ki ne more več korakati ž njim vred po isti poti, — nam se zdí vse silno drzno po tem, kar smo mi pisali in kar je pojasnila „Politik“, oziroma „najkompetentnejša“ stran. Na drugem mestu smo objavili v prevodu dotični članek „Politike“, da se čitatelji prepričajo o „Narodovi“ svojeglavnosti. Temu pa moremo dostaviti danes izjavo še kompetentnejše strani, nego je „Narodova“ najkompetentnejša. Ta pa se glasi: Da g. knezoškof ni govoril proti slovenskemu jeziku, marveč zanj, je istina.“ Druga izjava „še kompetentnejše strani“, nego je „Narodova“ najkompetentnejša, je naslednja: „Prav za gotovo mi je znano, da gospod knezoškof ni izrekel, kar mu podtika „Slov. Narod.“

Tako je torej s stvarjo, ki vsled „Narodove“ netaktnosti škoduje skupnemu slovenskemu ugledu. „Slov. Narod“ pa naravnost, odločno in za vselej povemo, da na naši strani ni bilo in je ne bode nevarnosti za slovensko narodnost, prej pri njem, ki je narodnost vzel v zakup.

Justični minister in Slovenci.

„Politik“ je prinesla v svoji 197. številki iz peresa slovenskega poslanca naslednji članek:

„To je danes veselo kokodakanje in kričanje v glasilih častite opozicije! Ljubljanski „Slov. Narod“ je bil izjemno uljuden, da je ponudil dunajskim časnikom v žalostni pustini „saison morte“ masten založek, in radostno, na čelu jim „Neue Freie Presse“, obdelujejo vrženo jim drobtino ter pripravljeno po vseh pravilih umetnosti polagajo na mizo svojim čitateljem. Po teh časniških poročilih je baje kratko rekel justični minister odposlanstvu slovenskih državnih poslancev, da je vse jedno, če Slovenci dobivajo nemške ali slovenske odloke, ker takozvanega slovenskega pismenega jezika Slovenci itak ne razumijo.“ Nekaj podobnega trdi „Slovenski Narod“, ki sicer svoje osti ne obrača proti justičnemu ministru, temveč proti njegovemu, kakor trdijo, poroku, knezoškofu ljubljanskemu, dr. Missli.

Takoj priznamo, z ozirom na strankarsko stališče, katero zavzemajo „N. Fr. Pr.“ in njene tovarišice, da bi preveč od njih zahtevali, ko bi pričakovali, da bi natančneje presojale vir takih tatarskih vesti. Okoristijo se s tem, kar jim je podala nerodnost časnikarskega nasprotnika; to je tudi njihova pravica, katere ne moremo tajiti. Ni jim treba biti prav nič mar, da je glasilo ljubljanske „Narodne Tiskarne“ že pred letom zgubilo vsako zvezo s slovenskimi državnimi poslanci. Najmanj jih ne moti, da tudi dotični članek „Slov. Naroda“ ni od poslanca pisan, ne narekovan, da se ne opira na avtentične informacije, da niso poprašali pri poučenih osebah, s kratka, da članek ni družega, kot hud udarec zmedenih valov glasú, katere je temna govorica donesla na slabo vrejeni posluh „Slov. Naroda“. Priznamo, da moramo absolutno zavreči pri takem početju edino le ravnanje slovenskega lista. Popolnoma je naravno, da nasprotni časniki porabijo slabo

stran in kaznjivo lehkomišljenost nasprotnikovo.

Kako pa je z resnico onih trditev „Sl. Naroda“, ki so dale „N. Fr. Pr.“ podlago tako predrznim sklepom? Pogovor med grofom Schönbornom in dvema slovenskima poslancema se je v resnici vršil. Ta dva sta ga obiskala, ko je bil državni zbor že preložen, kot pooblaščenca svojih slovenskih tovarišev, kar je besedam odvzelo zaupni značaj privatnega pogovora in moralo gospoda justičnega ministra takoj opozoriti, da posameznosti pogovora, kolikor niso bile izrečno imenovane kot zaupne, ne bodo ostale prikrite širšemu krogu. Neprilichnost torej ni v tem, da je ta ali ona podrobnost razgovora sploh prišla v javnost, pač pa v tem, da je bila objavljena v oni popačeni obliki, katero najdemo v „Slov. Narodu“.

Pred vsem se načelnik justični upravi ni nikoli tako neugodno izjavil o sposobnosti slovenskega pismenega jezika, kakor mu imputira „Slov. Narod“ in je vzbudilo v „Fichtegasse“ pravo pijanost od veselja. Grof Schönborn niti z besedo ni izjavil dvoma o kvalifikaciji pismene slovenščine kot občevelnem jeziku, in ne da bi povdarjal enako vrednost nemških odlokov za slovensko prebivalstvo, je celó z vso odločnostjo zatrjeval, kar moramo hvaležno priznati, da bode v vseh slučajih, kjer bodo v mejah slovenskega jezika na slovenske vloge dajali nemške odloke, odločno storil svojo uradno dolžnost.

Ta izjava je bila popolnoma jasna in lojalna. Drugačne bi tudi ne pričakovali od ministra, ki je še v seji dne 8. maja t. l. tako dobro odgovoril na jalovo kvašenje poslanca Foreggerja. Nemogoča bi se nam tudi zdela iz ust državnika, ki je član sedanje vlade. Jasno je, da bi morala enaka izjava kakor jo „Slov. Narod“ in njegovi slepi ponavljalci pripisujejo grofu Schönbornu, tudi ko bi bila le privatna, vso slovensko delegacijo prisiliti iz tabora vladne stranke — k brezozirni opoziciji.

Kako pa se je pri popolnoma pomanjkljivo poučenem „Slov. Narodu“ moralo roditi tako napačno razumljenje, in kako je posebno v zvezi s stvarjo sklicevanje na avtoriteto ljubljanskega knezoškofa? Gosp. justični minister — in to pojasnjuje stvar — je mislil na podlagi svojih virov, da je širja „discrepancija“ med posameznimi slovenskimi narečji, katera bi na goratem ozemlju, kjer prebiva slovenski rod, ne bila tako nemogoča. Ko sta pri tem vprašanju dotična poslanca izrekla drugačno mnenje, skliceval se je Nj. ekselencija na ljubljanskega knezoškofa, češ, da po njegovem izreku v marsikaterih krajih ljudstvo ne ume pridigarjev. Ta izrek, ki se ni tikal slovenskega jezika, temveč le posameznih narečij in njihovih razmer, provzročil je v krogu slovenskih poslancev ravno tako živo, kakor neprijetno iznenađenje.

Pri pogovoru navzoča poslanca sta takoj remonstrovala proti tej informaciji, sklicevala se na to, da dobro poznata deželo in njene jezikovne razmere ter izrekla svoje prepričanje, da v vsakem takem slučaju, če je sploh resničen, ni kriva razlika narečja, temveč le dotični duhovnik, ker je premalo zmožen slovenskega jezika.

se je v Kočevji prihranilo veliko jajec, česar bodo najbolj vesele Kočevke. V kmetijskem okraju pa sta zopet zmagala narodnjaka in to je prav. Vsa čast „lončenemu basu“! Pivški in „meniševski“ duh še ni prav prodril, čeravno je nekaj krokarjev, ki se zdaj pa zdaj oglašajo s svojim zoprnim, hripavim glasom, ki pa ne zaleže, marveč vzbuja le splošno nevoljo.

Tukaj se okó ne pomudi dolgo, ker se ne izpodtakne nikjer, torej švigne memo Rinže in mavrilske zloglasne šole v Črnomelj in Metliko.

Črnomelj in Metlika sta daleč od tod — očesu in nogam, a po duhu ne. Tam bivajo Beli Kranjci, akoravno niso beli vsak dan, ob nedeljah in praznikih pa, če le morejo in imajo. Škoda, da jih gré toliko v Ameriko, kjer ni takih volitev, kakor pri nas zadnje leta. Belokranjci so nekaj poseben rod, pri volitvah pahnejo kar ven koga, katerega ne pozná širši svet, a je njih gore list. Tako se je svoj čas pokazal Kramarič, do tedaj v Ljubljani nepoznan možak; še-le brzovaj je poučil osupnjeni volilni odbor v Ljubljani, da to ni nemškutar ali kaj tacega slabega, marveč pristen Belokranjec, ki bo že pokazal, od kod je. Letos se je zgodilo nekaj enacega, vstal je zopet možak, o ka-

terem moremo verovati, da bo naslednik Kramaričev ali Navratilov. Naj le pride ta Alešičan v zbornico v svoji domači obleki, ne pa v tuji ali celó s frakom in cilindrom.

Tje dol je razgled prijeten, tudi po dolenskih mestih, kjer so nekda prvo besedo imeli Hočevarjevi bankovci. Je že tako. Otroci imajo radi podobice, posebno če so lepo slikane; ni čuda, da imajo tudi odrasli še radi take „pildke“, če prav niso „pisani“, da je le na njih številka 5 ali 10. Takih „pildkov“ se je svoj čas veliko raztrosilo todi, zdaj je tudi tu drugače. Tukaj voljeni poslanec je priljubljen, vzamejo ga radi tudi brez „pildkov“, ker soli in soli in zasoli katero komu, ne trobi več v vsak rog, ampak se je nekoliko unesel. Tudi Novomesto se je nekako prelevilo; bilo je nemčursko, potem nekako ultra-liberalno, a kaj je zdaj in kaj še bo? Kdo vé? Jaz ne in kdo še ne?

Novomeški in krški okraj imata svojega poslanca, ki je tudi letos zopet ostal na svojem starem sedežu. Ker so volilci zadovoljni ž njim, sem jaz tudi, njegove besede odmevajo celó z Dunaja. Da bi le njegov in njegovega tovariša glas več izdal, ko do zdaj! S Šmarne Gore ni bilo videti tam nič razbitih kandidatur, čeravno ondi blizo preži lisjak, da bi skočil brž iz luknje, če bi šel

To je popolna resnica o stvari, ki je vsled obžalovanja vredne prenačljivosti „Slovenskega Naroda“, vsled nezanesljivosti njegovega poročevalca in zlobnosti nasprotnikov postala „cause célèbre“. Nočemo tajiti, da so Slovenci doslej prav malo čutili pri eksc. gosp. justičnem ministru one prijaznosti, do katere imajo pač nekaj pravice kot zvesti in zanesljivi del vladne večine. Napetost je, tega ne tajimo. Toda mi ne dvomimo, da je sporazumljenje mogoče navzlic netaktnosti „Slovenskega Naroda“ in veselemu kriku opozicijskih časnikov.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 22. julija.

Notranje dežele.

Nasproti trditvi, da bo naslednik poslaniku v Belemgradu baron Gustav Thömmel, pravi „Pesti Naplo“, da bo prišel v Belgrad dosedanji veleposlaniški svetnik v Carjigradu, Franc vitez Schiessl.

Za spljetskega rimskokatoliškega škofa je cesar imenoval zaderskega kanonika F. Nakića. (Rojen v Silbi l. 1837 kot sin hrvatskih starišev je bil dosedaj tajnik zaderskega nadškofa Maupasa. Znan je kot previden in skromen duhovnik.)

Predvčeraj v soboto se je ob 12. uri otvoril dalmatinski deželni zbor, poprej pa je nadškof Maupas v stolnici daroval slovesno sv. mašo, katere so se vdeležili namestnik, njegovi uradniki, zastopniki državnih oblastnij, predsednik deželnega zbora konte Vojnović in mnogi poslanci. Danes ima zbor drugo sejo.

Gališki deželni maršal, grof Tarnovski, bo tudi v prihodnji zakonodajni dóbi obdržal to službo, isto takó njegov namestnik, grško-katoliški nadškof dr. Silvester Sembratowicz.

Na dunajskem vseučilišču je bil v soboto doktorjem prava promoviran tajnik princa Ferdinanda Koburskega, sekijski načelnik Dimitrij Stančev.

Vnanje države.

„Politiki“ se poroča iz Rima: Dne 19. t. m. je papežu Leonu XIII., ko se je sprehajal v vatikanskih vrtovih, postalo takó slabo, da so ga morali prenesti v Vatikan. — Župan seviljski je papežu brzojavno sporočil, da je mestno starešinstvo enoglasno izreklo željo, naj sv. Oče preloži svojo prestolnico v to mesto. Kardinal Rampolla je odgovoril, da je bil sv. Oče jako ginjen te otroške ljubezni ter jim pošlje svoj blagoslov. Brzojavka seviljskega župana je Crispija in njegovo glasilo jako vgnala v kozji rog. „Riforma“ namreč zatrjuje, da bi odpotovanje papežev ne imelo nikakega razloga. „Pretenje z odpotovanjem je le strašilno sredstvo, ki pa ne bo premotilo Italije, ker ni dala papežu nikakega povoda odpotovanja“ (!). Povdarjali smo že večkrat, da so vse vesti o odpotovanji sv. Očeta dosedaj neosnovane. Če tedaj „Riforma“ bije boj s praznimi strahovi, je to le dokaz, kakó slabo vest imajo Crispi in njegovi hlapei. —

Vsa črnogorska knežja družina bo koncem tega tedna v spremstvu velikega kneza Petra Nikolajevića, princa Petra Karagjogevića in njegove soproge princesinje Zorke odpotovala v Petrovdvor, kjer se bo imenovali veliki knez dne 9. avgusta zaročil s princesinjo Milico. Do Reke se bodo peljali na ladiji „Sibila“, od tod pa po železnici čez Dunaj naravnost v Rusijo. Na Dunaji se ne bodo mudili, Knez Nikita je hotel pozneje oditi v francosko kopelj

kak mandat memo njega. Za zdaj mu je grozdje še prekislo, in to je prav.

Oko vjame zdaj okraj trebanjski. Ta mi je znan kakor „španja“ ali „šahova“ deska. Ali ni res, volilci, kolikor vas je še od takrat živih? Od tod so glasovi in šum, da še zdaj lastovke plašno okoli letajo, še huje pa vikajo kanje v nekem listu. Jaj, jaj! Za tri poslance bilo je pet kandidatov; na treh stolah vendar ne more sedeti jih pet, ker v zbornici nimajo klopi; kjer se lahko nekoliko stisnejo, pa gré. Trebanjski okraj! Quare regina jubet renovare dolorem!

To je bila nekda domšina Dežmanova, ta kraj ga je poslal celó v državni, ne v deželni zbor s Kočevci vred (za krajski zbor imel je zavetišče od nekda v velikem posestvu). Ouare, regina — zakaj tužni spomini sramote naše, ko so Dežmanovi bankovci, tu razstlani po neznajnih hišah, nesli njega na Dunaj, da je bila sramota dežele naše tudi tam očitna! Dežman ni bil ravno darovit, še sebi je privoščil le priprosta jedila; da je pa v ta kraj prišel z več stotaki, kakor „Slovenčev“ vrednik, mi bo vsak verjel, kajti, če bi bil ta na ta način si kupil mandat, bi bil prišel domú suh in bós.

Toda počasi, preskočil sem samega sebe. V Trebnjem se moram nekoliko pomuditi. Tam je lipa

Viehy, a je ta načrt opustil ter se bo že dne 20. avgusta povrnil v Cetinje.

Danes je bivši **srbski** kralj Milan odpotoval iz Carigrada v Belgrad, kamor bo došel v sredo jutraj. Naproti se mu bodeta peljala regent Belimarković in ministerski predsednik Gručić. Ristić je želel osebno z Milanom več zadev poravnati, mej temi tudi podrobnosti o sestanku kralja Aleksandra s kraljico Natalijo. Bivanje Milanovo v Belemgradu po mnenju carigradskih krogov ne bo imelo političnega pomena. — Se ni zadostno znan vzrok oboroženju tretje napovedi, in že se zopet poroča iz Belegagrada o vladnem činu, ki ni posebno po tem, da bi pomiril preplašene duhove. Uradniki so namreč dobili vprašavne pôle, da popišejo v njih svojo starost in pa način, kakó in s katero vojaško stopnjo so se vdeležili zadnjih treh vojsk, in pa na kateri način bi hoteli v slučaju vojske služiti domovini. Take vprašavne pôle niso bile poprej v Srbiji običajne, zaradi tega pa tudi svet opravičeno povprašuje, kaj neki pomenijo?

Goranov, eden izmed dveh bolgarskih pooblaščenec za obravnavo o trgovinski pogodbi mej **Srbijo** in **Bolgarijo**, je dobil od svoje vlade ukaz, naj se takoj povrne v Sofijo. Drugi bolgarski zastopnik Belčev je še ostal v Belemgradu. Deset dni že ni bilo mej pooblaščenca skupnega posvetovanja, ker sta srbska zastopnika zahtevala od vlade pojasnil glede nekaterih točk. Balgrajski politični krogi so prepričani, da se bodo z ozirom na splošnji politični položaj popolnoma razbile obravnave, ako ravno bi imela od pogodbe koristi le Srbija.

Kakor znano, bili so zadnji čas **bolgarski** vladni krogi zaradi Srbije jako preplašeni. Ta njihova bojazen se je pa še bolj pomnožila zaradi tega, ker je ruski poslanik Persiani zapustil Belgrad. Na prvi pogled se to zdi čitatelju čudno, toda bolgarski politiki imajo razloge za to iz jako zanesljivega — zgodovinskega vira. Kakor namreč „Pol. Corr.“ poroča iz Sofije, spominjajo se pri tem, da so se vsi panslavistični naklepi na Balkanu izvrševali v onih dneh, ko ni bilo ruskih zastopnikov v dotičnih državah navzočih. Tudi takrat, ko so odpeljali kneza Aleksandra iz Bolgarije, ni bilo ruskega diplomatskega zastopnika v Sofiji. Tudi „Pol. Cor.“ sama pravi, da je odsotnost Persianova napovedovala kakega tajnega naklepa, samó to ni znano, zoper koga je naperjen.

Berolinska „Nationalzeitung“ pravi, da bo **ruski** car od dne 21. do 25. avgusta obiskal nemškega cesarja v Berlinu. — Državni svet je končal obravnavo o načrtu grofa Tolstega, bivšega ministra notranjih zadev, glede ustanovitve načelnistev v posameznih provincijskih okrajih. Nedvojno je, da bo car potrdil to postavbo.

Francoski minister Constans je sklenil ustanoviti brigado 100 agentov, katerim bo edini namen, zabranjevati vstajna zbiranja — boulangistiška zborovanja. — Kakor méni „Temps“, odpuščenih bo iz vseh ministerstev jako veliko uradnikov, katerim je iz spisov v pravdi zoper Boulangerja dokazano, da so bili ali da so še z njim v zvezi. — Eden manifest Boulangerjev z dne 18. t. m. je že izšel, drugi pa se je, kakor napovedano, danes objavil. Prvi pravi mej drugim: „Postava zoper več kandidatur je rušenje splošnje volilne pravice; toda ta zakon ne bo motil naroda, ki bo odločno protestoval zoper tako zatiranje prava. Narodni odbor je sklenil mojo kandidaturo postaviti v 24 kantonih.“ Sklepa pa manifest z besedami: „Ta prva sodba narodova bo začetek velike slave, ki se bliža, naj storé možje na krmilu, karkoli hočejo. V kratkem bo dežela oproščena druhal, ki je v sramoto francoskemu narodu. Ko se bo tako povrnil notranji mir, potem še-le bo Francija pridobila svojo prejšnjo veljavo. Živela Francija! Živela narodna republika!“ — Zatožnica držav-

nega sodišča ne obsega nikakoršnih dokazov in mnogostranski se izraža dvojba, ali se bo posrečilo vladi, da si preskrbi take. Takó piše „Figaro“: „Obljubovali so nam grozovit učinek; dvojimo, da se bo dosegel. Če se prično takó obupani koraki, kakor je pravda pred državnim sodiščem, treba je, da se ima stokrat prav, da se zatožnica podpre vsaj z nekaterimi jasnimi in neovrženimi točkami. Ravno tega pa manjka. Res je bila tu zarota, toda naperjena je bila zoper ministre in ne zoper republiko. Poleg tega pa general vsled tega ne bo zgubil niti enega pristaka, če se mu bo dokazalo, da je skoval zaroto, ker se narod ravno nanj zanaša, da se bo „osobje in vodstvo republike premenilo“.

V **angleški** spodnji zbornici je naznanil državni tajnik Fergusson, da se bo Anglija v neverojetnem slučaju vojske mej Italijo in Francijo nagnila na ono stran, kamor jej bodo velevala lastne koristi. Vlada se v nikakoršnem oziru ni zavezala, tudi ni sklenila nikake pogodbe, ki bi jej jemala prostost v kateremkoli oziru. — Reuterjevo izvestje poroča iz Zanzibara v London: Italijani so se izjavili, da se ne bodo več vdeleževali splošnje blokade ob vzhodno-afriškem nabrežju.

Zanesljivi „Osservatore Romano“ piše: V zadnjem **italijanskem** ministerskem совету minolo nedeljo se je pod predsedstvom kraljevim razpravljalo posebno o nevarnem zunanjem položaji, ki po najnovejših diplomatskih informacijah preti z resnimi razprtijami mej Avstrijo in Rusijo. Tudi je popolna resnica, da je jako živahno gibanje v vojnem in moruaričnem ministerstvu. Ministerski svet je razpravljal tudi način, kakó naj bi v slučaju vojske Italija pomagala avstrijski zaveznici. „Osservatore“ je jako zanesljiv in previden list. Čudno je torej vsekako, da objavlja to vest tako naravnost brez vsakega pridržka. — Vsled ministerskega sklepa se je včeraj v Rimu osrednji odbor irredentovskega radikalnega društva „Trento e Trieste“ razpusil. Temu društvu je bil namen vzbuditi živahnejše irredentovsko gibanje v avstrijskih „neresnih“ pokrajinah. Crispi je ob enem vsem prefektom razposlal ukaz, da morajo prepovedati vsako zborovanje, ki bi hotelo delovati za irredento. Italija sama spoznava to vrsto ljudi. Kaj pa naši židovski liberalci?

Izvirni dopisi.

Iz Stražišča poleg Kranja, 20. julija. Dne 12. julija je pri nas vsako leto nenavadno živo. Z rana gremo ta dan po stari navadi na goro k svetemu Joštu na božjo pot, da bi na prošnjo svetega Jošta in zlasti na prošnjo sv. Marjete Bog nas obvaroval kužnih bolezni, posebno kolere.

Letos se je te procesije malo ljudi vdeležilo, menda zaradi tega, ker je bila sv. birma pri svetem Joštu napovedana na 15. julija.

Toliko več ljudi pa se je zbralo koj popoldne k farni cerkvi sv. Martina pri Kranju. Možje in fantje imeli so opravilo z mlaji; dekleta pa so pletle razne zelene vence, druge snažile po cerkvi. Šlo je za to, da se olepša in okraši prostor okrog cerkve.

Postavilo se je spredaj pri cesti na vsako stran cerkve po en velikanski mlaj s petnajst metrov dolgima zastavama, s slovensko in cerkveno.

Tik „farovža“ stal je tretji mlaj; vihrala je na njem črno-rumena zastava. — S „farovža“ viseli ste dve mogočni zastavi: slovenska in cerkvena. Šola imela je svoj mlaj ter dve zastavi: slovensko in cesarsko. — Vhod v cerkev, kacic deset metrov dolg, bil je z zelenjem prav ljubko obdan.

deti največ po dolenski strani, akoravno so začeli prebajati iz roke v roko in jih je veliko že razpadlo, drugi pa še razpadajo? To so kletke tistih ptičkov, ki so od nekdaž žrgoleli nemški in tega še zdaj ne opusté. Narodnih pevcev je malo tu, zato so tudi letos molčali, in prav jim dām. Če bi v kranjskem deželnem zboru ne bilo nemškutarjev, bil bi preenoličen, dolgočasen, ako bi se narodnjaki ne skavsali med seboj. Glavni ropotač, ki nam je — negativno in proti svoji volji — največ koristil, je umolknil za zmiraj, in težko je uganiti, kdo si bo opasal med njimi zdaj veliki boben; naslednik njegov, Šafarjev Dolfi, čegar veliko posestvo leži prav tik meje, ima le ragljo, pa še ta je že zelo pohabljen. To bo harmonija v zbornici, če se bo oglasil sonorni in nemelodijozni glas z ragljo in bobnom.

Na Šmarno Goro tega „koncerta“ ne bo slišati. Jaz sem si tudi vse ogledal, kaj hočem dalje tu, ker je začelo pripekati solnce? Na božjo pot nisem prišel, kako pač? Tu razvite misli so preposvetne, težko se jih človek znebi in nadomesti jih s pobožnimi. Naj mi odpusti Blagorodnica, da sem le kratko priporočil se njeni milosti in priprošnji! Bom drugi pot popravil vse, ker me ne bo motil „razgled po deželnih volitvah“. Taisti, ki sem.

Napise smo imeli le štiri. — V petek pri postavljanji mlajev, v soboto zvečer in v nedeljo jutraj pokalo je iz topičev tako, kakor bi bili hoteli povedati vsemu svetu: „Tudi mi smo prišli na vrsto.“ — Bližnji naši sosede, vrli prebivalci Kranja, so bili nevoljni zaradi ponočnega, ali recimo: prezgodnjega streljanja; ali ne hudujte se nam, to ni vsak mesec, tudi ne vsako leto! Ostanimo i v prihodnje drugi drugim prijazni sosede!

V nedeljo, 14. julija, po 7. uri zbrali so se na kolodvoru „Kranj“ gosp. dekan Mežnarec in šentmartinski župnik gosp. Klemen; okrajni glavar gosp. Merk in okrajni sodnik gosp. Staré; župan gosp. Ješe in svetovalec gosp. Matajec, da pravzvišenega gospoda o prihodu pozdravijo. — Pri prvem velikanskem mlaji čakala sta s šolsko mladino učitelj gosp. Stanonik in katehet gosp. Brodnik. Oba gosp. knezoškofa drug za drugim ob kratkem nagovorita. Brzih nog stopi hčerka gospoda Matajca pred pravzvišenega gospoda ter mu podá šopek, rekoč:

„Milostljivi gosp. knezoškof! Dolgo, dolgo že smo Vas željno pričakovali. Danes izpolnili ste nam srčno željo. Lepa Vam torej hvala! Sprejmite blagovoljno šopek cvetlic! Kakor iz šopka puhti prijeten duh, tako puhti iz naših src goreča ljubezen do Vas. Prisrčno Vas pozdravljamo in prosimo: Blagoslovite nas!“

Deklica naglo poklekne in — z ujo vse pričujoče obilno ljudstvo. Resen, ginljiv trenotek! Višji pastir na prošnjo nedolžnega otroka moli in blagoslovi vse, ter po blagoslovu reče deklici še posebej: „Ljubi moj otrok, Bog naj te obilno blagoslovi!“ Te besede milega nam gospoda segle so v srca nam vsem, posebno pa one deklice materi.

V cerkvi vršilo se je vse lepo. Petje na koru bilo je jako po godu prevzvišenemu góstu. Rekli so, da na kmetih niso nikjer tako pravilnega in čistega petja slišali.

Pridigovali so škof sami, posebno povdarjajoč potrebo izpraševanja vesti. Kakor škof preiskuje krstni kamen, izpovednico, altare, ali je vse po cerkvenih določilih in pravilih vrejeno, enako naj kristijan preiskuje sebe. Govor trajal je dolgo, pa ljudje so ves čas pazljivo poslušali. Kaj tudi ne, ker znajo mil. gospod knezoškof važne besede v govoru tako krepko poudarjati.

Birmanih je bilo: iz Šentmartina 162, iz Kranja 126, iz Šentjurija 90, iz Predoselj 82, iz Besnice 23, iz Velesovega 24, z Gorici 9, iz Mavčič 4, iz Selc 5, iz Loke (mesta) 11, iz Stare Loke 3, iz Retč 3, iz Dupljan 2, iz Cerkljan 1, iz Tržiča 1, z Dobrave 1, s Podbrezja 1, iz Preddvora 1, iz Slavine (Notranjsko) 1. Vseh skupaj 550. Dečkov 282, dekletec 268.

Prevzvišeni gospod knezoškof so prenočili pri gostoljubnem župniku gosp. Klemenu. Zvečer zapeli so pevci pod oknom jako lepo nekoliko pesmic v čast milostljivemu škofu. Kakor v cerkvi, tako tudi domá so bili s petjem zadovoljni. Čast organistu g. Mohorju, izurjenemu cecilijancu, ki je zmožen tudi v kakem mestu postaviti se na noge!

Naj omenimo, da je ponoči od 14. do 15. julija navstal strašanski vihar; vse je hotel podreti. Jutraj dne 15. julija smo videli manjše mlaje po tleh ležati; izmed štirih visokih sta le dva moško stala, dva na stran nagnjena; velika zastava je bila z enega mlaja ob tla vržena; na gori pri sv. Joštu je vihar štirim mlajem vrhove polomil.

Trgovska in obrtniška zbornica.

(Dalje.)

I. Zapisnik zadnje seje se odobri.

II. Gospod zbornični svėtnik Anton Klein poroča, da je c. kr. deželna vlada poslala zbornici pravila zadruga urarjev in optikov v Ljubljani.

V ta pravila vrinilo se je nekoliko malih pomot in je v njih izostalo nekaj potrebnih določil. Tajništvo zbornično javilo je to združnemu načelstvu ter mu svetovalo, naj bi smelo pravila v zmislu nasvetov premeniti, oziroma dopolniti.

Načelstvo se je s tem skladalo in pravila so se tako popravila, da se popolnoma vjemajo z določili zakonov od 15. marca 1883 in 8. marca 1885. Načelstvo je tudi zbornici naznanilo, da se zadruga z vsemi popravki sklada.

košata, pod katero se je že uganila marsikatera slana in — neslana. Lipa ne more temu nič, ker raste, naj uganjajo ljudje pod njo svoje burke mladi ali stari. Ko bi lipa govorila, povedala bi marsikaj, kar je slišala, toda za zgodovino kranjsko ali dolenske strani bi bilo to le negativne vrednosti. Pač! Na Šmarno Goro začul sem pisk železnice, da, pravi, silen pisk, ki predere ušesa. „Ej vraga“ — si mislim — „so mar dobili Dolenjci železnico, katero jim je že Dežman obetal?“ „Fij, zij, vij,“ — pa zapiska zopet, in ko napnem oko, vidim, da tista železnica drdrá dozda le okoli lipe, kjer sedi kandidat, kateri se hoče peljati odtod preko Temenice v Ljubljano. Za zdaj že še ne bo nič, vozil se bo le okoli lipe, kakor na „ringelspilu“, naj še tako piska in zvižga. Pripeljali pa se bodo v deželno zbornico vsi trije priporočenci centralnega volilnega odbora vkljubu Grillom, Vošnjakom in drugim, čeravno za zdaj še po kólih, še treb-anjski „bas“ jih ne bo ustavil.

Zdaj sem ogledal vsa mestna in kmetijska volišča. Vsak okraj in vsako mesto imata svoje zastopnike v „reduti“ tik sv. Jakoba, in to take, kakoršnih so vredni, in bodo spali, kakor so si postlali. Torej bi bil moj razgled s Šmarne Gore pri kraji, — ali, kaj pa je s tistimi „kurniki“, katerih je vi-

Ker so torej pravila sestavljena v zmislu obrtnega zakona, nasvetuje odsek: Slavna zbornica naj v svojem poročilu do visoke c. kr. deželne vlade priporoča potrditev pravil zadruge urarjev in optikov v Ljubljani. — Predlog je bil sprejet.

III. Gospod zbornični svetnik Ivan Perdan poroča, da je c. kr. deželna vlada poslala zbornici pravila zadruge trgovskih obrtov okolice ljubljanske, da se o njih izreče.

Odsek je pravila pregledal in se preveril, da so v zmislu zakonov od 15. marca 1883, drž. zak. št. 39, in 8. marca 1885, drž. zak. št. 22, sestavljena, vsled tega nima nobenih prememb nasvetovati, in to tem manj, ker je pravila sestavil porazumno z zadruge zbornični tajnik. Vsled tega nasvetuje odsek: Slavna zbornica priporoča, naj slavni c. kr. deželni vladi, da potrdi pravila zadruge trgovskih obrtov okolice ljubljanske. — Predlog je bil sprejet.

Dnevne novice.

(Imenovanja.) Gosp. deželni predsednik kranjski je premestil okrajnega zdravnika drugega razreda dr. Juliana Kotzmutha iz Črnomlja v Postojino in c. kr. zdravstvenega asistenta pri namestništvu v Zadru dr. Avg. Sežuna imenoval za okrajnega zdravnika drugega razreda v Črnomlju. Dalje je imenovan c. kr. zdravstveni asistent dr. Edvard Šavnik v Kranji za c. kr. zdravnika drugega razreda ravno tam. Okrajni živinozdravnik Josip Zadnikar je na svojo prošnjo premeščen iz Črnomlja v Kamnik in kr. srbski okrožni živinozdravnik Alfred Fola-kovsky za okr. živinozdravnika v Črnomlju.

(Iz Krškega) se poroča: Dne 30. junija je prišel 13. topničarski polk iz Zagreba, Karlovca in Krapine, da se vadi v streljanji. Poveljnika sta brigadir-polkovnik pl. Kropaček in podpolkovnik Reichhold. Topničarska brigada, polkovni štab in jedna baterijska divizija so se nastanili v Krškem, druga baterijska divizija na Vidmu, tretja na posestvu grofa Ervina Auersperga v Žadovinjeku. K streljanju častnikov je prišla vojaška godba iz Zagreba. Ljubljanska baterijska divizija bo pričela streljanje koncem tekočega meseca. — Dne 10. t. m. je prišlo k streljanju mnogo tujcev, med drugimi FML. bar. Korvin, GM. Pürker iz Zagreba, nad 50 častnikov in nad 500 civilistov.

(Na graškem vseučilišču) je bil dne 18. t. m. promoviran doktorjem prava g. Henrik Stepančič iz Temnice na Krasu.

(Nov advokat.) G. dr. Josip Vrečko se je kot odvetnik nastanil v Celji.

(Iz Št. Vida) na Vipavskem se nam poroča: Slaboumna, 24 let stara Franja Fabčič je ušla starišem iz Podgriča št. 5, župnije šentviške že dne 27. junija prav revno oblečena. Sledili so jej čez Nanos, Podkraj, Logatec, Hotedršico, Črni vrh, Ajdovščino do Gorice. Ker je doslej tudi poizvedovanje političnih oblastev bilo neuspešno, naj bi blagovolil užaljenim starišem naznaniti, kdor bi zasledil zgubljenjo. Skoraj gotovo se je obrnila po gorenjem Krasu proti Trstu. Ako bodo primorski slovenski časniki to razglasili, izrečena jim bodi že tu za to srečna hvala.

(Toča.) Kakor se nam poroča, pobila je minoli četrtek popoldne toča v hribih pod Ljubljano, v Besnici, Lipoglavu, Javorji, Prežganji in Češnjicah. Tudi kostanja in orehov ne bodo nič dobili.

(Konzul Durando) je iz Trsta premeščen v Liverpool in konzul Malmusi iz Liverpoola v Trst.

(Tatvina.) Iz Pazna v Istri se nam poroča: V tukajšnjem frančiškanskem samostanu je neznan tat dne 20. t. m., ko so bili pri večernicah, ukral hlapcu Juretu Blažkoviču 180 gld., Janezu Baksetu pa 10 gld.

(Na goriški gimnaziji) je delalo zrelostni izpit 21 osmošolcev. Štirje so napravili izpit z odliko, dva bodeta ponavljala čez dva meseca. — Na realki je pri zrelostnem izpitu eden pal za eno leto, pet jih je napravilo dobro, eden z odliko.

(V goriški nadškofiji) bodo te dni posvečeni gg. bogoslovci Fran Golja, Josip Kosin, Josip Seibal, Andrej Grgolet, Ig. Leban, Izidor Primos in Jurij Visintin.

(V tržaški škofiji) bodo te dni posvečeni gg. bogoslovci Cvejn, Klofanda, Marchio, Počivalnik in Vanjek.

(Zasebna slovenska dekliška šola v Gorici) je imela v prvem razredu 63, v drugem 42 učenk.

(Stekel pes) je v Kranjski gori ogrizel dva otroka, dva odrasla človeka, jedno kravo, psa in mačka. Neki lovec je dne 19. t. m. steklega psa ustrelil.

(Razpisane) so s prihodnjim šolskim letom na dunajskem, inomeškem, lvovskem, zagrebškem in černoškiškem vseučilišču po jedna Fran-Josip-Elizabetina zlata ustanova v znesku po 300 gld. Prošnje do 15. avgusta.

(Učiteljske službe) so razpisane v Sorici, Dupljah in Poljanah s 400 gld. plače, 30 gld. doklade in stanovanjem. Prošnje do 13. avgusta. — Dalje so razpisane učiteljske službe v Budanjah s 450 gld., doklado in stanovanjem, v Podragi, s 400 gld., v Orehku s 450 gld., v Suhorji s 400 gld., četrto mesto v Senožeah s 400 gld., v Šmihelu s 450 gld., v Hrenovicah drugo mesto s 400 gld., v Košani drugo mesto, v Slavini drugo mesto, v Šturiji drugo mesto in v Vremu drugo mesto. Prošnje do 12. avg.

Telegrami.

Praga, 21. julija. Pri včerajšnji ožji volitvi v kmetskem okraji Henrikov gradec je bil Staročeh Jah n z 72 proti Mladočehu Setki izvoljen. Slednji je dobil 71 glasov. Nemci niso volili.

Celje, 22. julija. Upravni odbor južnoštajerske hranilnice volil je soglasno svojim predsednikom poslanca Mih. Vošnjaka, podpredsednikom Dr. Radaja, namestnika deželnega glavarja štajerskega. V ravnateljstvo bili so vsiklikom odbrani: M. Vošnjak, dr. Serneo, Filipič, notar Baš, dr. Vrečko, dr. Dečko, notar Vršec, Makso Vršec.

Občnega zbora zaveze sloven. posojilnic vdeležilo se 25 zastopnikov štajarskih, kroških in kranjskih. Načelnik odstopil nagrado dijaški kuhinji mariborski. Banketa vdeležuje se nad 50 odličnih rodoljubov. Navdušenje velikansko, nade krepke.

Pariz, 22. julija. Grški kralj došel. Manifest Boulangerjev noče odgovarjati na obrekovanja zatožnice, rekoč, državno sodišče skuša dobiti od kaznjencev napačne povedbe, on pa pričakuje razsodbo od volilcev.

Atene, 22. julija. (Havasovo izvestje.) Mohamedansko kmetsko prebivalstvo beži

boječ se vstaje v mesta ob nabrežji. V provinciji Rhethymnosu so kristijanje zažgali mohamedansko vas, v provinciji Episkopi pa so jim zabranili izselitev v mesta. Tu so bili ubiti trije mohamedanci in eden kristijan.

Kajiro, 21. julija. Topničarske ladije, ki so proti Nilu šle nadzorovat, zaprle so 200 dervišem pot. Mnoge so ubile. Ob zapadnem nilskem nabrežji maršira 1000 dervišev s 500 puškami, da bi se pridružili Wad-el-Njumi-ju.

Umrli so:

19. julija. Marjeta Puppo, hišna posestnica, 79 let, Stari trg 17, sarcomatosis. — Gabrijel Bukovnik, brivčev sin, 4 mes., sv. Petra cesta 2, gastro enteritis. — Marjeta Erjave, gostija, 76 let, sv. Petra cesta 3, marasmus.

Tuji.

19. julija.

Pri Mattcu: Dominik Constantini, inženir, iz Reke. — Frane Petkovšek, s soprogo, z Vrhnike. — Knecht in Wolfer z Dunaja.

Pri Stona: L. Adler, generalni nadzornik, z Dunaja. — Belec, župnik, iz Št. Martina. — Adolf Feigel, potovalec, z Dunaja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
20	7. u. zjut.	733.6	15.2	sl. jzap.	m. oblač.	18-10
	2. u. pop.	731.8	21.0	sl. zap.	"	dež
	9. u. zveč.	733.3	17.0	"	del. oblač.	
21	7. u. zjut.	735.9	15.0	sl. szap.	megla	0-00
	2. u. pop.	734.3	24.2	"	jasno	
	9. u. zveč.	734.1	18.6	"	"	

Srednja temperatura obeh dni 17.7° in 19.3°C., za 1.7° in 0.1° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

22. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 90 kr.
Srebrna " 5% " 100 " " 16 %	84 " 75 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 80 "
Papirna renta, davka prosta	99 " 75 "
Akcije avstr.-ogerske banke	907 " "
Kreditne akcije	304 " 25 "
London	119 " 15 "
Srebro	" " "
Francoski napoleond.	9 " 47 "
Cesarski cekini	5 " 64 "
Nemške marke	58 " 2 1/2 "

Službo cerkvenca

nastopiti želi 22leten mladenec, ki je že več let to službo na manjši župniji opravljal.

Natančneje se izve pri g. župniku pri sv. Jakobu ob Savi. (1)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Frančiškansko cerkev v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so **oljnatne barve v ploščevinastih pušicah** (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firnežu najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (14)

Cenike na zahtevanje.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Tovarna strešnega sklejnega papirja

S. Valzachi & J. Diepold,

Brunn a. G. (postaja ob juž. žel.) Siebenhirtenstrasse št. 1,

priporoča svoj trajni in preskušeni

kamniti strešni sklejni papir.

Mazalna snov za sklejnopapirnatostrehe.

Elastične izolirne plošče od asfalta

Karbolni lak (Carbolineum)

orehovo-rujave barve, najboljše in najcenejše ohranilno in likalno sredstvo za vse lesene predmete. Pokrivanje streh s klejnim papirjem prevzamemo pod jamstvom trajnosti v akordu. (12-8)

Cenilniki zastonj in franko.

Stavbenim, zidarskim in tesarskim mojstrom primerni rabat.

Zaloga pri **And. Druškoviču** v Ljubljani, Mestni trg št. 10.

Diseldorfske oljnatne barve v tubah.

Akvarelne barve mokre in suhe.

ADOLF HAUPTMANN,

prva kranjska tovarna

oljnatih barv, firneža in laka

(9)

Ljubljani.

Pisarna in zaloga: **Šolski drevored 6** (semeniščno poslopje). Filijala: **Slonove ulice 10-12**

priporoča slikarjem, dljakom, stavbenim in pohištvenim mizarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilnike zastonj in franko.

Oljnatne barve v ploščevinastih pušicah le najboljše vrste, posebno pripravne za razprodajale, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr. naprej primerno ceneje.

Perstene, mineralne in kemične barve.

Kupovalcem večjih množin prednostne cene.

Vse vrste slikarskih in likarskih čopičev in slikarske patrone.

Specialiteti: Ultramarinmodra in zelena barva.